

Em Mặc Áo Bà Ba

Em mặc áo bà ba, đứng trước gương soi dáng. Cái khuôn mặt em sáng, cả người em là trắng. Em xinh quá phải không? Em cười với cái bóng. Bóng trong gương lồng lộng, ôi em yêu của anh!

Em mặc bà ba xanh giống như vườn của Ngoại, có con chim học nói khen hoài màu áo em. Em nghe tiếng trong tim đáp lời con chim đó. Lúc đó anh là gió thổi tà áo em bay...Em bay về Gia Lai, em bay về Phú Bổn nơi một thời anh gượng đứng dậy nhìn Trường Sơn...

Một bài thơ dễ thương, anh làm cho em cất trong túi áo gài nút, giữ tình mình nghe em! Buồn buồn em mở xem thấy anh thương em lắm...Những buổi trưa trời nắng, em mặc áo bà ba; những buổi chiều mưa sa, áo bà ba...ướt nhẹ! Luôn luôn là em đẹp trong chiếc áo bà ba!

Anh biết anh ở xa, thơ làm như hơi thở thổi về nơi em ở, thổi về bay áo xưa...Ôi chiếc áo anh mơ cùng em qua cầu khỉ, nhìn xuống dòng nước chảy, nhìn lên trời trắng treo...Thơ anh là Tình Yêu cài em từng hạt nút. Em ơi, em đừng khóc, rồi thì anh sẽ về...

Thương quá mảnh trắng quê, thương em đời mộc mạc. Mỗi ngày qua một khác, thương em tình hồn nhiên...Em cái mặt nhìn nghiêng, trong gương kìa, duyên dáng!

Trần Văn Lệ